

РЕШЕНИЕ

№ 25941

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Мариана Маркова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1889** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. И. Н. против решение от 24.12.2024г. по НАХД № 12956/2024г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 11 състав. С обжалваното решение е изменено наказателно постановление (НП) № СО-ОД-И-24-25ОК-287/24.06.2024г., издадено от заместник-кмет на Столична община, като е намален размерът на наложената с НП на касатора глоба от 5000лв. на 2500лв. Административното наказание е наложено на основание чл.154а, ал.2 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО, за нарушение на чл.29а, ал.1, т.6 от същата наредба.

Основен довод на касатора е, че нарушението на физическото лице водач не е извършено виновно и умишлено, а неговият работодател е разпоредил извършването на курса за извозване на земни маси, тъй като е бил подизпълнител на дружество, което е извършвало изкопни дейности в същия район на Столична община. Именно работодателят на водача е следвало да снабди последния с направление при извършване на курса, поради това на водача в случая следва да бъде наложено минималното наказание.

Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът от СГП намира, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение - правилно.

Административен съд София-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

С обжалваното решение СРС е изменил Наказателно постановление № СО-ОД-И-24-250К-287/24.06.2024 г., издадено от зам.кмета на Столична община, с което на касатора И. И. Н. за нарушение на чл. 29а, ал. 1, т.6 от НОДТСО е наложена глоба в размер на 5 000 лв., на основание чл. 154а, ал. 2 НОДТСО, като е намален размера на глобата от 5000 лв. на 2 500 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 29.03.2024 г., около 13,00 часа, Н. управлявал товарен автомобил с посочена марка и номер, натоварен със земни маси в [населено място], посочен адрес, без издадено направление по реда на Наредбата за управление на отпадъците и поддържане и опазване на чистотата на територията на Столична община (НУОПОЧТСО). Районният съд е извършил проверка за законосъобразното съставяне на АУАН и издаване на НП, обсъдил е събраните доказателства. Отхвърлил е от субективна страна възражението, че не е налице пряк умисъл, приемайки че деянието е съставомерно и при непредпазливост, като вътрешните отношения между работодател - водач са неотносими към спазване изискването на наредбата всеки превоз да се извършва с надлежно издадено направление. Отхвърлил е приложение на чл.28 от ЗАНН предвид застрашаване на обществените отношения. При проверка на размера на санкцията въззивният съд е отчел от една страна обема на превозваните земни маси, изведен от тежкотоварния камион, нерегламентирано депониране на строителни отпадъци и земни маси, а от друга че наказаното лице И. Н. няма данни да е извършил други нарушения и е счел, че максимално определения от наказващия орган размер на санкцията следва да бъде намален до средния от 2 500 лв.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Въз основа на установената фактическа обстановка е направил изводи, които настоящият състав споделя които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК – относно законосъобразното издаване на НП, относно доказването на нарушението и

неговото справедливо наказване, с изключване на маловажност, но намаляване на санкцията до средния размер.

С нормата на чл. 29а, ал. 1, т.6 от НОДТСО е въведена изрична забрана за транспортиране на строителни отпадъци и земни маси без издадено направление по реда на НУОПОЧТСО. Неоснователен е доводът на касатора, че не той, а работодателят му, който му е наредил превоза, следва да бъде наказан. В случая изпълнителното деяние е самото транспортиране на земните маси, осъществяването на превоза им без издадено по съответния ред направление, а този превоз се извършва от водача, който е длъжен да съобрази поведението си с нормативните изисквания и е длъжен да го стори, само ако има надлежно направление. В този смисъл отношенията работодател-водач са си техни вътрешни, не изключват отговорността на водача за неправомерния превоз, както правилно посочва и съдът в обжалваното решение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24.12.2024г. по НАХД № № 12956/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.